

Το φως της φιλίας

Συγγραφείς & Εικονογράφοι

Αναστασία Γιάννης Μανβί Μαρία Τ. Φλοριάν

κυρία Μαριαρένα

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μακρινό αστέρι, ζούσαν δύο ιδιαίτερα πλάσματα, το Ρούντι και η Κάκια με την παρέα τους.

Το Ρούντι ήταν ένα μικρό λαγουδάκι με άσπρο και γκρι τρίχωμα. Είχε μεγάλα μάτια που έλαμπαν και μακριά αυτιά που κουνιόντουσαν συνέχεια. Η μύτη του ήταν μικρή και ροζ, και τα ποδαράκια του ήταν γρήγορα. Όταν έτρεχε, το τρίχωμά του άστραφτε στον ήλιο και η ουρά του κουνιόταν χαρούμενα. Ήταν γεμάτος ενέργεια και χαρά.

Ήταν πολύ ευγενικός και αγαπητός σε όλους, με ένα μεγάλο χαμόγελο που έκανε την καρδιά όλων να ζεσταίνεται. Του άρεσε να βοηθάει τους φίλους του, να τρέχει στα λιβάδια και να ανακαλύπτει νέες περιπέτειες. Όλοι τον αγαπούσαν, γιατί ήταν πάντα πρόθυμος να κάνει καλές πράξεις, και το χαρούμενο πνεύμα του φώτιζε το λιβάδι όπως ο ήλιος τη μέρα.

Ήταν, επίσης, πανέξυπνος κι έλεγε πολλά αστεία.

Το Πάσχα χρωμάτιζε πολλά αυγά και τα μοίραζε στους φίλους του, το δεινοσαυράκι και την κοτούλα. Ζύμωνε κάθε μέρα πεντανόστιμα, μοσχομυριστά τσουρέκια.

Η Κάκια ζήλευε.

Η Κάκια ήταν μια κακιά πάπια που ζούσε στη λίμνη κοντά στο λιβάδι. Είχε σκοτεινό βλέμμα και πάντα περπατούσε με μια υπεροπτική στάση, λες και ήξερε κάτι που οι άλλοι δεν ήξεραν. Η Κάκια δεν ήθελε να βλέπει κανέναν να είναι πιο ευτυχισμένος από εκείνη, και έτσι έκανε συνεχώς πονηρές πράξεις για να φέρνει αναστάτωση.

Παρακολουθούσε κρυφά τον Ρούντι να χρωματίζει τα αυγά του και να μοίραζε τα τσουρέκια του στους φίλους του, το δεινοσαυράκι και την κοτούλα. Η ζήλια της την έτρωγε, γιατί ήθελε να είναι αυτή το κέντρο της προσοχής και να έχει τη χαρά των άλλων.

Έτσι, κάθε βράδυ πήγαινε στο σπίτι του Ρούντι και του έκλεβε τη ζύμη των τσουρεκιών και του άφηνε στη θέση της χρυσόσκονη.

Όταν έκλεβε τη ζύμη των τσουρεκιών και του άφηνε στη θέση της χρυσόσκονη αισθανόταν μεγάλη χαρά.

Μια μέρα, η Κάκια έφτιαξε μερικά αβγά, αλλά αντί να τα χρωματίσει με χαρούμενα χρώματα, τα έκανε σκοτεινά και θλιβερά. Τα αβγά της ήταν γεμάτα λάδι και βρωμιά, και όταν τα έδωσε στους άλλους, προσπαθώντας να τα περάσει για δικά της, όλοι τα κοιτούσαν με απορία και ανατριχιάζοντας από την άσχημη μυρωδιά.

Μετά, άρχισε να κάνει πονηρές φάρσες στους φίλους του Ρούντι. Έβαζε τρικλοποδιές στα μσοχομυριστά τσουρέκια του Ρούντι, προσπαθώντας να τα κάνει να μυρίζουν άσχημα και να μην είναι τόσο γλυκά. Η Κάκια ήλπιζε ότι έτσι οι άλλοι θα την προσέξουν και θα την αγαπήσουν.

Αλλά ο Ρούντι και οι φίλοι του δεν έπεφταν στην παγίδα της.

Είχαν καταλάβει ότι ήταν πολύ λυπημένη. Το Ρούντι αποφάσισε να μιλήσει στην Κάκια και να της δείξει ότι η αληθινή χαρά δεν προέρχεται από την κακία και τη ζήλια, αλλά από την καλοσύνη και την προσφορά στους άλλους.

Έτσι μια μέρα πλησίασε την Κάκια που κάθεται μόνη της στη λίμνη, με το βλέμμα της σκοτεινό και θλιμμένο.

«Γεια σου, Κάκια. Τι κάνεις μόνη σου εδώ;»

–Τι να κάνω, Ρούντι; Κανείς δεν με καταλαβαίνει. Όλοι σε αγαπούν επειδή προσφέρεις, επειδή είσαι καλός. Εγώ, όμως, μόνο σκοτεινά αβγά και φάρσες ξέρω να κάνω. Δεν ξέρω πώς να μιλήσω με τους άλλους. Δεν ξέρω πώς να γίνω όπως εσύ.

–Ξέρεις, Κάκια, όταν έκανα τα πρώτα μου τσουρέκια, δεν ήξερα πώς να τα φτιάξω τέλεια. Έκανα λάθη, αλλά δεν τα παράτησα. Το μυστικό είναι να προσφέρεις, όχι για να πάρεις κάτι πίσω, αλλά γιατί όταν μοιράζεσαι κάτι με την καρδιά σου, αυτό φέρνει χαρά – και σε εμένα, και στους άλλους.

–Εγώ δεν θέλω να μοιράζω τίποτα! Θέλω να είμαι η πιο λαμπερή, η πιο ξεχωριστή! Γιατί όλοι μιλάνε για εμένα και όχι για μένα;

–Αν όμως μάθεις να μοιράζεσαι, θα γίνεις φίλη μας, θα βλέπουν την ομορφιά της ψυχής σου όλοι γύρω σου.

Η Κάκια, αν και αρχικά θυμωμένη, άρχισε να καταλαβαίνει κάτι. Ίσως η αληθινή λάμψη ήταν η καλοσύνη, όχι η ζήλια και η πονηριά.

–Αν το κάνω αυτό... αν προσπαθήσω να μοιραστώ, θα με αγαπήσουν άραγε;

–Δεν μοιράζεσαι για να σε αγαπήσουν, Κάκια. Μοιράζεσαι γιατί έτσι βρίσκεις την αληθινή χαρά. Και αυτή η χαρά, όταν είναι αυθεντική, πάντα βρίσκει τον δρόμο της προς την καρδιά των άλλων.

–Πιθανόν να έχεις δίκιο... Πιθανόν να έχω μάθει όλα τα λάθος πράγματα. Και ίσως, αν προσπαθήσω να μοιραστώ, θα δω το φως που λες... Αλλά αν το κάνω αυτό, θα πρέπει να είμαι έτοιμη να δω κάτι που δεν είχα δει πριν. Ένα νέο είδος φωτός.

Ακριβώς, Κάκια. Το φως που έχεις μέσα σου είναι μοναδικό. Μην το κρατάς κρυμμένο πια.
Κι αν θέλεις, θα σε βοηθήσω να το βρεις.

—Αν πραγματικά θέλεις να με βοηθήσεις... τότε ίσως να δοκιμάσω. Ίσως να μάθω πως να μοιράζομαι.

Ένα ταξίδι αλλαγής και ανακάλυψης για την Κάκια έχει μόλις ξεκινήσει.

Η Κάκια δεν ένιωθε πια τη ζήλια που την είχε τυλίξει τόσο καιρό. Το φως που είχε μέσα της άρχισε να μεγαλώνει, γιατί επιτέλους το μοιραζόταν με τον Ρούντι και τους άλλους.

«Ξέρεις, Ρούντι,» είπε η Κάκια με ένα χαμόγελο, «ποτέ δεν σκέφτηκα ότι τα τσουρέκια και τα αυγά θα μπορούσαν να φέρουν τόσο μεγάλη χαρά. Και τώρα, που τα φτιάχνουμε μαζί, νιώθω κάτι πολύ όμορφο.»

Ο Ρούντι χαμογέλασε γλυκά και την κοίταξε με τα μεγάλα του μάτια γεμάτα κατανόηση. «Αυτό είναι το μυστικό, Κάκια. Όταν φτιάχνεις κάτι με την καρδιά σου, τότε η χαρά πολλαπλασιάζεται. Και το καλύτερο είναι να το μοιράζεσαι με τους φίλους σου.»

Από τότε, οι δύο φίλοι, το λαγουδάκι και η πάπια, κάθε Πάσχα, μαζί, έφτιαχναν τα πιο νόστιμα τσουρέκια και χρωμάτιζαν τα πιο όμορφα αυγά. Η Κάκια πλέον αγαπούσε να βλέπει τα χαμόγελα των άλλων όταν μοίραζαν τις λαμπάδες τους, και το βλέμμα της ήταν γεμάτο φως.

Η Κάκια και το Ρούντι έγιναν όχι μόνο φίλοι, αλλά και παράδειγμα για όλους, δείχνοντας πως η αληθινή χαρά
βρίσκεται στη δύναμη της προσφοράς και της φιλίας.

Και από εκείνη τη μέρα, το Πάσχα δεν ήταν απλά μια γιορτή – ήταν μια γιορτή αγάπης και συντροφικότητας,
που ένωσε όλα τα πλάσματα του κόσμου κάτω από το φως της αληθινής φιλίας.

Συγγραφείς & Εικονογράφοι

Αναστασία Γιάννης Μανβί Μαρία Τ. Φλοριάν

κυρία Μαριαρένα